

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Herce a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **FCC Regios, a.s.**, se sídlem Úholičky 215, zastoupená Mgr. Martinem Řandou, LL.M., advokátem se sídlem Truhlářská 1104/13, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2023, č. j. MZP/2023/500/1098, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 25. 10. 2023, č. j. MZP/2023/211/2148, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2025, č. j. 18 A 73/2023-90,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2025, č. j. 18 A 73/2023-90, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2023, č. j. MZP/2023/500/1098, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 25. 10. 2023, č. j. MZP/2023/211/2148, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti v celkové výši 32 611,40 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Martina Řandy, LL.M., advokáta se sídlem Truhlářská 1104/13, Praha 1.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Věc se týká přestupku podle § 37 odst. 4 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), ve znění účinném do 31. 12. 2023, jehož se měla právnická osoba provozující skládku dopustit tím, že tak činila v rozporu s integrovaným povolením (nebude-li uvedeno jinak, bude uvedený zákon dále citován

vždy v tomto znění). Řešena je zejména otázka, zda integrované povolení týkající se provozu skládky dostatečně určitě vymezilo maximální (nepřekročitelnou) výškovou kótu, která by se uplatnila již v první fázi provozu skládky s tím, že při jejím dovršení by provozovatel byl povinen skládku (její příslušný sektor) uzavřít. V tomto ohledu se plně uplatní právní názor vyslovený v nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2026, sp. zn. II. ÚS 3169/25, který se týkal stejné povinnosti téže provozovatelky skládky, byť ve vztahu k jinému časovému období.

[2] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) je podnikatelkou v oblasti nakládání s nebezpečnými odpady a provozovatelkou zařízení „Skládka S-003 REGIOS v k.ú. Úholičky“ (dále jen „skládka“), umístěného na adrese jejího sídla na základě integrovaného povolení Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 5. 11. 2007, č. j. 112484/2007/KUSK OŽP/St, ve znění pozdějších změn (dále jen „integrované povolení“).

[3] Pro účely dalšího výkladu Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) již na tomto místě podotýká, že odstraňování odpadu skládkováním upravuje zákon č. 541/2020 Sb., o odpadech. Podle něj sestává provoz skládky ze tří fází, které lze vyjádřit následovně – v první fázi se provádí odstranění odpadu jeho řízeným uložením na úrovni terénu nebo pod úrovní terénu, ve druhé fázi se provádí její uzavření a rekultivace a ve třetí fázi se provádí následná péče o skládku, aniž by bylo nakládáno s odpady [srov. § 37 odst. 2 až 5 zákona o odpadech; dříve § 4 odst. 1 písm. j) až l) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a změně některých dalších zákonů, účinný do 31. 12. 2020].

[4] Česká inspekce životního prostředí (dále jen „prvostupňový správní orgán“) provedla na skládce ve dnech 28. a 29. 6. 2021 periodickou kontrolu dodržování povinností integrovaného povolení, jejíž závěry sepsala do protokolu o kontrole ze dne 18. 1. 2022, č. j. ČIŽP/41/2022/875. Během kontroly identifikovala v sektorech č. 2 a 3 IV. etapy skládky plochu o výměře 4 255 m² nacházející se mezi odplynovacími studnami P86, P88, P85, P81, P77, P78, P82 a P79 (dále jen „zájmová plocha“), která vykazovala rozsáhlejší plotny s nepřekrytými odpady střídající se s místy čerstvě zhutněnými kompaktozem.

[5] V návaznosti na kontrolní zjištění prvostupňový správní orgán zahájil se stěžovatelkou přestupkové řízení a rozhodnutím ze dne 10. 3. 2023, č. j. ČIŽP/41/2023/1734 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), ji uznal vinnou ze spáchání přestupku podle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci. Za tento přestupek jí podle § 37 odst. 6 písm. b) tohoto zákona uložil pokutu ve výši 1 800 000 Kč.

[6] Přestupek spočíval v porušení povinnosti provozovat zařízení v souladu s integrovaným povolením, kterou stanoví v § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci. Stěžovatelka měla minimálně dne 28. 6. 2021 porušit následující podmínky integrovaného povolení:

- závaznou podmínku B.1, která zní: „Bezprostředně po ukončení ukládání odpadů do jednotlivých sektorů skládky (dovršení maximální kóty) bude uzavřen příslušný sektor. Celková rekultivace skládky bude zahájena nejpozději do 3 let po ukončení skládkování.“; porušení mělo spočívat v tom, že stěžovatelka neměla v době kontroly sektory č. 2 a 3 IV. etapy skládky uzavřené, byly tam nadále hutněny a překrývány další navezené

pokračování

odpady, a to i přesto, že tam stěžovatelka již dovršila a překročila maximální kótu pro výstavbu skládky 334,5 m n. m. podle stavebního povolení IV. etapy skládky a související projektové dokumentace;

- závaznou podmínku C.2.7, která zní: „*Pro ukládání odpadů bude využívána co nejmenší plocha složiště na tělese skládky.*“; porušení mělo spočívat v tom, že pro ukládání odpadů na skládce nebyla v době kontroly prvostupňového správního orgánu využívána co nejmenší plocha složiště na tělese skládky, a to s ohledem na nález zájmové plochy;

- závaznou podmínku C.2.9, která zní: „*Množství a četnost překryvu odpadů inertním materiálem bude takové, aby byl zajištěn bezproblémový provoz zařízení.*“; porušení mělo spočívat v tom, že překryv inertním materiálem v rozsahu zájmové plochy byl v době kontroly nedostatečný. Zájmová plocha vykazovala rozsáhlejší plotny s nepřekrytými odpady, které se střídaly s místy čerstvě zhutněnými kompaktozem – nebyl tak zajištěn bezproblémový provoz zvýšeným rizikem míry nežádoucích úletů odpadů ze skládky a zvýšenou mírou produkce obtěžujícího zápachu a nežádoucí expozice odpadů ptactvu;

- závaznou podmínku C.2.12, která zní: „*Pro překryv uloženého a zhutněného odpadu zajistí provozovatel dostatečné množství inertního materiálu/odpadu k TZS. Vrstva odpadu o mocnosti cca 2 m bude překryta vrstvou cca 0,15 m materiálu k TZS tak, aby byla zajištěna maximální ochrana ŽP před negativními vlivy ze skládky. V případě potřeby (odpady podléhající rychlému rozkladu, odpady se zvýšeným rizikem úletů, apod.) překrývat i menší vrstvy ukládaných odpadů. Překryv není nutný, má-li uložený odpad takové vlastnosti, že účinně brání vzniku negativních vlivů ze skládky, zejména prašnosti, úletům, šíření zápachu, omezení přítomnosti hlodavců a ptáků. Plochy mimo aktivní plochu skládky musí být překryté materiálem/odpadem k TZS, případně inertním materiálem, o mocnosti cca 0,15 m.*“; porušení mělo spočívat v tom, že stěžovatelka neměla zájmovou plochu skládky překrytu materiálem/odpadem TZS, případně inertním materiálem, o mocnosti cca 0,15 m. Zájmová plocha vykazovala nedostatečný překryv uložených odpadů a rozsáhlejší plotny se zcela nepřekrytými odpady, čímž na skládce nezajistila maximální ochranu životního prostředí před negativními vlivy ze skládky.

[7] Stěžovatelka proti prvostupňovému rozhodnutí podala odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Opravným rozhodnutím pak žalovaný opravil zřejmou nesprávnost v datu porušení závazných podmínek z „28. 3. 2021“ na „28. 6. 2021“ v části výroku i odůvodnění napadeného rozhodnutí.

II. Rozsudek městského soudu

[8] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného. Pro posouzení věci byla stěžejní podmínka B.1, od níž se do značné míry odvíjí i nedodržení ostatních výše vyjmenovaných podmínek. Tato podmínka se fakticky skládá ze dvou na sebe navazujících podmínek, kterými jsou překročení maximální kóty a uzavření sektoru. Pakliže stěžovatelka dovršila v sektorech č. 2 a 3 IV. etapy skládky maximální kótu 334,5 m n. m., podle správních orgánů měla tyto sektory bezprostředně uzavřít. Existenci této kóty správní orgány dovodily ze stavebního povolení IV. etapy, resp. z jeho grafické přílohy (části projektové

dokumentace). Stěžovatelka naproti tomu zpochybňovala její použitelnost v první fázi provozu skládky.

[9] Posouzení městského soudu vychází ze závěrů Nejvyššího správního soudu vyslovených v rozsudku ze dne 7. 3. 2024, č. j. 9 As 241/2023-92, podle něhož nemůže být pochyb, že dovršení maximální kóty uvedené v podmínce B.1 se týká výšky jednotlivého sektoru skládky a znamená dokončení skládání odpadu na sebe do maximální povolené výšky na jednotlivých sektorech skládky. Bylo také postaveno najisto, že příslušný sektor skládky má být uzavřen bezprostředně po ukončení ukládání odpadů, které je „*obraněno právě dovršením maximální kóty*“. Podle městského soudu neobstojí tvrzení stěžovatelky, že podmínka B.1 je nejednoznačná. Tato podmínka řeší klíčový moment celého skladování – do jaké výše či míry je ještě únosné vršit ukládaný odpad. Integrované povolení tuto ani žádnou jinou kótu pro první fázi provozu skládky výslovně nestanoví. Jak ale vyplývá z odkazovaného rozsudku, „*jediný správní akt, který spolehlivě určuje maximální výškovou kótu IV. etapy skládky, je právě stavební povolení IV. etapy, které uvádí výšku 334,5 m.n.m. po sesednutí a konsolidaci skládky*“ (rozsudek NSS č. j. 9 As 241/2023-92, bod 48). Tento údaj lze jako vyjádření nejvyššího bodu skládky nalézt i v příloze č. 3 k „*Provoznímu řádu 1. fáze provozu „Skládky odpadů S-003“ v k. ú. Úholičky*“, schváleného rozhodnutím krajského úřadu ze dne 18. 8. 2014, č. j. 085127/2014/KUSK OŽP/Dur (dále jen „*provozní řád první fáze provozu skládky*“), v níž je zakreslen příčný řez skládkou. Za situace, kdy žádný jiný dokument nestanovil něco jiného, bylo třeba vycházet z toho, že uvedený údaj je maximální (nepřekročitelnou) kótou skládky.

[10] Stěžovatelka s poukazem na dovětek „*po sesednutí a konsolidaci*“ tvrdila, že pro první fázi skládkování nelze z povahy věci použít výškovou kótu, která určuje výslednou podobu skládky. Městský soud, stejně jako Nejvyšší správní soud v odkazovaném rozsudku, ale zaujal názor jiný. Kóty 334,5 m n. m. má IV. etapa skládky dosahovat po rekultivaci, tedy v konečné podobě, ke které se logicky vztahuje stavební povolení IV. etapy. Z toho nutně vyplývá, že už při dosažení uvedené kóty musí být daný sektor uzavřen, tedy že tato kóta musí být dodržena již v první fázi skládkování. Na dodržení dané kóty je třeba trvat ve všech fázích skládkování. Jde o jasnou hranici, po jejímž dosažení již nelze dále na danou plochu (sektor) skládky ukládat odpad a plochu ponechat otevřenou. Správní orgány nepopírají, že v určité fázi skládkování se např. vlivem překryvného násypu počítá s tím, že výška tělesa v daném sektoru bude vyšší. Podstatné je, aby v případě překročení kóty 334,5 m n. m. byl příslušný sektor uzavřen.

[11] Vyšší kótu, na kterou upozorňuje stěžovatelka, stanoví „*Provozní řád 2. fáze provozu „Zařízení k využívání odpadů“ – rekultivace plochy 6 a vyrovnávací vrstvy na „Skládce odpadů S-003 REGIOS“ v k.ú. Úholičky*“, schválený rozhodnutím krajského úřadu ze dne 13. 7. 2015, č. j. 082108/2015/KUSK OŽP/Dur (dále jen „*provozní řád rekultivace pro plochu 6*“). Konkrétně jde o kótu 341,8 m n. m. s tím, že mocnost vyrovnávací a rekultivační vrstvy je přibližně 1,3 až 1,5 m. Tato kóta se vztahuje na období před dokončením druhé fáze provozu skládky, která zahrnuje budování vyrovnávací vrstvy z odpadů k tomu určených, a to za účelem zamezení negativních dopadů uložených odpadů (např. úniku metanu do ovzduší). Výška tělesa se tak logicky musí v druhé fázi skládkování navýšit, nejde však o hodnoty, do kterých je přípustné ukládat (hutnit a zpracovávat) odpad k tomu neurčený a sektor ponechat neuzavřený. Správní orgány

pokračování

neměly důvod dovozovat, že maximální kóta rekultivovaného povrchu tělesa skládky 341,80 m n. m., kterou stanoví provozní řád rekultivace pro plochu 6, bude platit i pro druhou fázi celé IV. etapy skládky. Tento podklad byl navíc schválen až po dni vydání napadeného rozhodnutí, pročez k němu městský soud nemohl přihlížet.

[12] To, že zájmová plocha přesahovala výšku 334,5 m n. m., potvrdila sama stěžovatelka. Je proto nerozhodné, zda skutečná výška byla 341,5 m n.m. (jak podle stěžovatelky nesprávně tvrdí žalovaný), nebo 338,67 m n.m. (jak tvrdí stěžovatelka). Jelikož není zřejmé, o kolik může těleso skládky potenciálně sesednout, je logické použití „konečné“ výškové kóty jako pevné hranice pro ukončení skládkování. Optikou předcházejících závěrů neobstojí ani námitka porušení zásady *in dubio pro reo*, resp. *in dubio mitius*, která se týká skutkových, a nikoli výkladových pochybností.

[13] Není sporné, že stav plochy uzavření neodpovídal. Z pořízených fotografií je patrné, že zájmová plocha zajištěna (zejména zhutněním a překrytím k tomu vhodným odpadem) nebyla. Stěžovatelka to ostatně sama potvrzuje argumentací o odváte překryvné vrstvě. Fotografie, které byly pořízeny při kontrole, dokládají přítomnost viditelně zpracovaných odpadů, jakož i to, že celkový vzhled zájmové plochy neodpovídal žádoucímu stavu po ukončení ukládání odpadu. Správní orgány vyvrátily argumentaci stěžovatelky o doplňování odváte překryvné vrstvy.

[14] Stěžovatelka tvrdila, že byla za stejný přestupek již potrestána rozhodnutím prvostupňového správního orgánu ze dne 22. 7. 2020, č. j. ČIZP/41/2020/8148, které žalovaný změnil nejprve rozhodnutím ze dne 28. 7. 2022, č. j. MZP/2022/500/1620, a po jeho zrušení (již zmíněným rozsudkem NSS č. j. 9 As 241/2023-92) rozhodnutím ze dne 27. 6. 2024, č. j. MZP/2024/210/2331. Správní orgány tehdy stěžovatelku uznaly vinnou, že těleso skládky mělo v době kontroly dne 9. 4. 2019 dosahovat výšky 342 m n. m. Městský soud uznal, že stěžovatelka byla těmito staršími rozhodnutími potrestána za neuzavření některých sektorů skládky, včetně nyní posuzované zájmové plochy, na nichž dosáhla maximální kóty. Přesto nebyla porušena zásada *ne bis in idem*. Stěžovatelka je nyní trestána za to, že povinnosti vyplývající z podmínky B.1 ve vymezeném rozsahu neplnila ani v době druhé kontroly dne 28. 6. 2021. Příslušnou plochu neuzavřela ani poté, co jí bylo oznámeno zahájení předchozího řízení, resp. uložena pokuta, ačkoli tam již dávno dosáhla maximální kóty. Místo toho zde stále zapracovávala navezené odpady, a tudíž nyní nejde o tentýž skutek.

[15] Žalovaný podle městského soudu pochybil, jestliže neseznámil stěžovatelku s novým důkazem, kterým byly údaje o průměrné a maximální rychlosti větru naměřené meteorologickou stanicí Kralupy nad Vltavou, ani tyto hodnoty písemně nezachytil a nezaložil do spisu. Přesto nešlo o vadu mající vliv na zákonnost. Předestřením číselných hodnot rychlosti větru žalovaný „pouze“ reagoval na námitku stěžovatelky poukazující na povětrnostní podmínky. Uvedené hodnoty pro ni nemohly být překvapivé, což platí tím spíše, pokud se směr a síla větru musí uvádět do provozního deníku. Žalovaný vycházel primárně z fotografií pořízených při kontrole, ze kterých je patrné nezakrytí značné části tam uložených nezhutněných odpadů na nezarovnané ploše. Zároveň přesvědčivě odmítl, že během kontroly zaznamenaná činnost kompaktoru na zájmové ploše byla z důvodu opravy překryvné vrstvy po jejím odváti.

[16] Skutečnost, že „Zpráva z letecké práce: Skládka S-OO3 REGIOS v k. ú. Úholičky“ ze dne 14. 1. 2022 (dále jen „zpráva z letecké práce“) byla dne 1. 2. 2022 opatřena podpisem zaměstnankyně prvostupňového správního orgánu, která se na provádění kontroly nepodílela ani nečinila žádné úkony v přestupkovém řízení, nebyla nevhodnějším postupem. Ve spisu je tato zpráva podepsána již dne 17. 1. 2022 jejím zpracovatelem. Pouhé zaslání souboru – shodného s originálem – podepsaného jinou než kontrolující osobou nijak nezkrátilo stěžovatelku na jejích právech.

[17] Stěžovatelka byla o měření dopředu zpravena, vyslovila s ním souhlas a kontroly byly přítomny jí zastupující osoby, z nichž žádná nenamítala nesprávnost provedení. Stěžovatelka nenapadla ani autenticitu provedených a do správního spisu založených fotografií. Nelze tak nyní až v soudním řízení zpochybňovat způsob měření. Za této situace lze stěží vyčítat správnímu orgánu, že výsledky měření shrnul do písemné zprávy, kterou poté založil do spisu (přiložil k protokolu ke kontrole). Právě k tomuto protokolu se pak stěžovatelka mohla standardně vyjádřit.

[18] Jde-li o navrhovaný výsledek vedoucího skládky J. G., ten již v průběhu kontroly sdělil, že výškovou kótu sektoru č. 2 a 3 IV. plochy nezná a že sektory nepovažuje za uzavřené. Jeho vyjádření bylo jasné a bez zaváhání. Správní orgány založily skutkový stav na jiných důkazech, zejména fotografiích. Nebylo nutné prvotní tvrzení svědka dále ověřovat.

[19] Městský soud neshledal pokutu nezákonnou, ani uloženou ve zjevně nepřiměřené výši.

III. Kasační stížnost

[20] Stěžovatelka podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), navrhla jej zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení, případně zrušit také rozhodnutí žalovaného.

[21] Vzhledem k tomu, že integrované povolení nestanoví maximální kótu, správní orgány byly povinny vyložit, jaká výšková kóta má být považována za rozhodnou pro podmínku B.1. Za této situace měly uplatnit výklad pro stěžovatelku nejpriznivější. Místo toho se řídily pouze jedinou kótou a ostatní kóty stanovené například provozními řády rekultivace zcela opomenuly.

[22] Zájmová plocha se v době kontroly nacházela ve IV. etapě výstavby skládky, která byla ve své první fázi provozu. Projektová dokumentace ovšem stanoví výškovou kótu 334,5 m n. m. pro období „po sesednutí a konsolidaci“, tedy až poté, co proběhne druhá fáze provozu skládky (rekultivace) a následné sesedání. Tuto kótu tedy nelze v první fázi použít.

[23] Uvedenému závěru přisvědčují i provozní řády rekultivace [zahrnující kromě již zmíněného provozního řádu rekultivace pro plochu 6 také „Provozní řád 2. fáze provozu

pokračování

„Zařízení k využívání odpadů“ – rekultivace plochy 5 a vyrovnávací vrstvy na „Skládce odpadů S-003 REGIOS“ v k. ú. Úholičky“, schválený rozhodnutím krajského úřadu ze dne 18. 8. 2014, č. j. 085127/2014/KUSK OŽP/Dur]. Ty počítají s tím, že při provádění rekultivace (tj. ještě před skončením druhé fáze provozu skládky) může výška tělesa skládky dosahovat až 341,8 m n. m. Kótu 334,5 m n. m. nelze bez dalšího uplatnit v první fázi provozu skládky, ale až po sesednutí a konsolidaci tělesa skládky, tedy po skončení druhé fáze provozu skládky. Výklad, že neurčitá podmínka B.1 odkazuje na kótu 334,5 m n. m. pro ukončení druhé fáze skládky, je zjevně nesprávný a nezákonný. Nelze pro něj nalézt oporu v dokumentaci vztahující se ke skládce. Kromě toho působí zásadně v neprospěch stěžovatelky a rozšiřuje její povinnosti nad rámec integrovaného povolení, v důsledku čehož je v rozporu se zásadou *in dubio mitius*, podle které musí správní orgány v případě pochybností rozhodovat ve prospěch obviněného. Při použití tohoto výkladu by kóta stanovená projektovou dokumentací pro výšku tělesa skládky po její rekultivaci, sesednutí a konsolidaci nemohla být nikdy po druhé fázi provozu skládky naplněna. V konečném důsledku by bylo těleso skládky v důsledku běžného sesedání vždy o několik metrů nižší, než stanoví stavební povolení. Mohl by tak být založen rozpor provedení stavby s předpisy stavebního práva.

[24] Nejednoznačnost podmínky B.1 spočívá v tom, že žádnou maximální kótu nestanoví a ani v tomto ohledu nestanoví žádný odkaz na jiný správní akt. Při odstranění této neurčitosti integrovaného povolení nelze vycházet z projektové dokumentace, která je součástí stavebního povolení, když provozní řády rekultivace zjevně umožňují tvarování tělesa skládky v první a druhé fázi jejího provozu až do výšky 341,8 m n. m. Vyrovnávací a rekultivační vrstva, které jsou budovány v druhé fázi provozu skládky, mohou dosahovat maximální souhrnné mocnosti 1,5 m. Dotčené provozní řády rekultivace proto počítají s tím, že v první fázi provozu skládky může těleso skládky dosahovat kóty 340,3 m n. m. Rozhodně je tak vyloučeno, že by krajský úřad stanovil jako maximální kótu v první fázi provozu skládky na 334,5 m n. m. Neobstojí závěr městského soudu, že na takto určené kótě „je třeba trvat ve všech fázích skládkování“. Ostatně samotný městský soud tento závěr neguje závěrem, že „[v]ýška tělesa se tak logicky v druhé fázi skládkování musí navýšit“. V tomto směru je samotný rozsudek vnitřně rozporný. Ve skutečnosti lze kótu 334,5 m n. m. bez dalšího použít jen a pouze na období po ukončení druhé fáze provozu skládky, kdy má na ni těleso skládky sesednout.

[25] Ve vztahu k použitelnosti rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 241/2023-92 stěžovatelka uvádí, že uvedený soud neměl v době svého rozhodnutí k dispozici např. provozní řády rekultivace, které zásadním způsobem svědčí o nesprávnosti výkladu podmínky B.1. podle prvního rozsudku. Uvedené závěry v posuzované věci nemohou obstát.

[26] Podle stěžovatelky správní orgány neprokázaly, že zájmová plocha nebyla v době kontroly uzavřeným sektorem, resp. že by na ni byl navážen odpad. S touto námitkou se nevypořádal ani městský soud. Údajný nedostatečný překryv uložených odpadů nemůže vést k závěru o neuzavření sektoru a porušení podmínky B.1. Jelikož jsou dány pochybnosti o vině stěžovatelky, jejím uznáním vinnou ze spáchání přestupku byla porušena zásada *in dubio pro reo*.

[27] Správní orgány stěžovatelku sankcionovaly pouze za údajné překročení kóty zájmové plochy, a nikoli za výstavbu skládky (resp. neuzavření zájmové plochy) v době kontroly. Z jejich rozhodnutí nevyplývá, že by stěžovatelka byla trestána za provádění činností před uzavřením příslušných sektorů skládky. Ze spáchání stejného přestupku již stěžovatelka byla uznána vinnou, v důsledku čehož byla porušena zásada *ne bis in idem*.

[28] Na rozdíl od žalovaného stěžovatelka zastává názor, že její neseznámení s podklady pro vydání rozhodnutí poté, co žalovaný v odvolacím řízení doplnil dokazování o údaje o průměrné a maximální rychlosti větru naměřené meteorologickou stanicí Kralupy nad Vltavou, bylo porušením procesních předpisů majícím vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

[29] Z napadených rozhodnutí vyplývá, že výšku tělesa skládky v oblasti zájmové plochy určil prvostupňový správní orgán výhradně na základě jediného listinného důkazu – zprávy z letecké práce, u níž však nelze ověřit pravdivost údajů a fotografií. Výstupem z měření provedeného při kontrole neměla být zpráva z letecké práce, ale soubor dat zachycujících provedené měření jako celek, který měl být uložen na datovém nosiči. Pouze v takové podobě by výsledky provedeného měření mohly být součástí spisu a bylo by možné ověřit jejich správnost. Není pravdivý názor městského soudu, že stěžovatelka proti způsobu měření ničeho nenamítala. O správnosti zprávy z letecké práce existují vážné pochybnosti. Například podle vyřízení námitek neměla údajná maximální výška zájmové plochy v době měření činit 341,5 m n. m., nýbrž 338,6 m n. m.

[30] Tvrzení, že by výslech vedoucího skládky J. G. postrádal důkazní hodnotu, žalovaný přezkoumatelným způsobem neodůvodnil. Neprovedení výslechu považuje stěžovatelka za zásadní procesní vadu.

[31] Stěžovatelka namítá také zjevně nepřiměřenou výši pokuty.

IV. Vyjádření žalovaného a další podání stěžovatelky

[32] Žalovaný trvá na zákonnosti i správnosti rozhodnutí správních orgánů a kasační stížnost navrhl zamítnout. Připomněl rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 241/2023-92, který se podrobně zabýval otázkou určení, z jakého aktu vyplývá maximální kóta. Neseznámení stěžovatelky s důkazem, kterým byly údaje o průměrné a maximální rychlosti větru, nemělo na zákonnost rozhodnutí žalovaného žádný vliv. Stěžovatelka si totiž musela být vědoma, jakých hodnot v daném okamžiku vítr nad skládkou dosahoval. Nižší pokuta by vedla k absurdní situaci, kdy se stěžovatelce navzdory pokutě „vyplatí“ nezákonné jednání nebo „se jí vyplatí“ riskovat nezákonné jednání a doufat, že nebude správními orgány zjištěno.

[33] Stěžovatelka v doplnění kasační stížnosti upozornila na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3169/25, který byl vydán v jiné její věci a týkal se již zmíněných dřívějších rozhodnutí správních orgánů. Ústavní soud tímto nálezem zrušil rozsudky Nejvyššího správního soudu a městského soudu, které byly založeny na právním názoru, že maximální kóta pro výstavbu skládky 334,5 m n. m. se uplatní i pro první fázi provozu skládky.

pokračování

Současně potvrdil argumentaci stěžovatelky, že tento právní názor byl v rozporu se zásadou *in dubio mitius*.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[34] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je přípustná, byla podána osobou k tomu oprávněnou, včas a z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátem. Bylo tak možné přistoupit k přezkumu napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů, jakož i případných vad řízení, ke kterým je třeba přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[35] Kasační stížnost je důvodná.

[36] Stěžovatelka byla uznána vinnou spácháním přestupku podle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci, podle něhož „[p]rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako provozovatel zařízení dopustí přestupku tím, že provozuje zařízení bez platného integrovaného povolení, bez pravomocného rozhodnutí o podstatné změně integrovaného povolení nebo v rozporu s integrovaným povolením“. Přestupku se měla dopustit zjednodušeně řečeno mj. tím, že v rozporu s integrovaným povolením, resp. v něm stanovenou podmínkou B.1, v době kontroly dne 28. 6. 2021 navzdory dovršení maximální kóty neměla uzavřené sektory č. 2 a 3 IV. etapy skládky.

[37] Dovršením maximální kóty se Nejvyšší správní soud v souvislosti se stěžovatelkou provozovanou skládkou nezabývá poprvé. Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatelka byla v minulosti na obdobném skutkovém základě uznána vinnou spácháním přestupku podle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci. Prvostupňový orgán tak učinil již zmíněným rozhodnutím ze dne 22. 7. 2020, č. j. ČIZP/41/2020/8148, které bylo změněno rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 7. 2022, č. j. MZP/2022/500/1620. Stěžovatelka se měla dopustit přestupku tím, že v rozporu s podmínkou B.1 neměla uzavřené sektory č. 1 až 4 IV. etapy skládky ani zatím nezrekultivované severní části sektorů č. 1 až 4 II. etapy skládky a neukončila skládkování, byť v době kontroly dne 9. 4. 2019 těleso skládky dosahovalo výšky 341,85 m n. m. Byla tedy dovršena maximální kóta skládky, která podle žalovaného činila 334,5 m n. m. Městský soud rozsudkem ze dne 27. 9. 2023, č. j. 10 A 86/2022-79, zamítl žalobu stěžovatelky proti poslední uvedenému rozhodnutí žalovaného. Uvedený rozsudek i rozhodnutí žalovaného nicméně posléze zrušil rozsudek NSS č. j. 9 As 241/2023-92 a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

[38] Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku zdůraznil, že dovršením maximální kóty ve smyslu podmínky B.1 se rozumí dokončení skládání odpadu na sebe do maximální povolené výšky na jednotlivých sektorech skládky. Příslušný sektor měl být uzavřen bezprostředně po ukončení ukládání odpadů, aniž by bylo možné zohlednit proces konsolidace skládky. Jediným správním aktem, který spolehlivě určuje maximální kótu IV. etapy skládky, bylo stavební povolení IV. etapy, které uvádí výšku 334,5 m n. m. po sesednutí a konsolidaci skládky. Žalovaný měl proto postupovat správně, jestliže tento údaj považoval za maximální kótu, a to jak pro IV. etapu, tak pro severní část II. etapy skládky.

[39] Dovětek „*po sesednutí a konsolidaci*“, který je uveden v grafické příloze stavebního povolení IV. etapy skládky, určuje, že maximální kóty 334,5 m n. m. má daná etapa skládky dosahovat po rekultivaci. Právě k této konečné podobě se totiž vztahuje stavební povolení. Nejvyšší správní soud se nicméně ztotožnil se žalovaným i městským soudem, že jakmile je při ukládání odpadů dosaženo kóty 334,5 m n. m., musí být daný sektor skládky bezprostředně uzavřen. Tato kóta tudíž musí být dodržena už v první fázi skládkování, jelikož pouze v ní lze konkrétně určit její dosažení. Uzavření skládky nelze ponechat na fázi skládkování po sesednutí a konsolidaci skládky, neboť tyto procesy trvají několik let a jejich míra se nedá zcela odhadnout. Účel § 37 odst. 4 zákona o integrovaném povolení, který spočívá v dosažení vysoké úrovně ochrany životního prostředí a omezení znečišťování, by nebyl naplněn, pokud by splnění podmínky B.1 bylo závislé na procesu, jehož výsledky a délku nelze řádně předvídat. Další ukládání odpadů po překročení kóty 334,5 m n. m. s tím, že skládka někdy v budoucnu sesedne až na tuto kótu, by vyprázdnilo účel podmínky B.1. Její splnění by činilo závislým na nepředvídatelné skutečnosti. Ačkoli tedy daná kóta obsahuje dovětek „*po sesednutí a konsolidaci*“, podle Nejvyššího správního soudu ji bylo možné považovat za kótu platící po celou dobu skládkování. Teprve bude-li těleso skládky po sesednutí nižší než tato kóta, lze k jejímu dosažení navést odpovídající poslední rekultivační vrstvu.

[40] Přestože Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 241/2023-92 shledal výklad žalovaného týkající se maximální kóty správným, nezákonnost tehdy napadeného rozsudku městského soudu i rozhodnutí žalovaného spatřoval v nedostatečném odůvodnění přiměřenosti pokuty. Po zrušení těchto rozhodnutí tak ve věci znovu rozhodoval žalovaný, který rozhodnutím ze dne 27. 6. 2024, č. j. MZP/2024/210/2331, znovu změnil tehdejší rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. I tentokrát uznal stěžovatelku vinnou ze spáchání přestupku, jehož se měla dopustit porušením podmínky B.1, a uložil jí pokutu.

[41] Žalobu proti tomuto rozhodnutí městský soud rozsudkem ze dne 15. 1. 2025, č. j. 6 A 76/2024-49, zamítl. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 8. 2025, č. j. 4 As 29/2025-36, zamítl s tím, že setrval na svých závěrech ohledně maximální kóty. Pro posuzovanou věc je však rozhodné, že se s těmito závěry neztotožnil Ústavní soud, který nálezem sp. zn. II. ÚS 3169/25 uvedený rozsudek zrušil, stejně jako rozsudek městského soudu. Právní závěry tohoto nálezu se použijí i v nyní posuzované věci.

[42] Ústavní soud zdůraznil, že integrované povolení samo o sobě přímo neurčuje, jaká je maximální kóta, po jejímž dovršení má být uzavřen příslušný sektor, ani nestanoví mechanismus jejího určení. Odpověď na otázku, jaká konkrétní výšková hodnota představuje „*maximální kótu*“, je nicméně klíčovým a nezbytným předpokladem pro závěr o naplnění skutkové podstaty nedodržení podmínek integrovaného povolení podle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci (bod 28 nálezu).

[43] Samotná potřeba interpretovat integrované povolení ve světle související dokumentace není protiústavní. Integrované povolení je výsledkem komplexního správního řízení a vychází z podkladů, které byly v řízení posuzovány [srov. § 4 a § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci]. Ústavní limit je však překročen, pokud

pokračování

teprve extenzivní či nepředvídatelný výklad těchto podkladů vytvoří novou povinnost, která z jejich textu jednoznačně nevyplývá, a jejíž porušení je následně sankcionováno (bod 30 nálezu).

[44] Stavební povolení výslovně váže údaj 334,5 m n. m. ke konečnému stavu skládky „*po sesednutí a konsolidaci*“. Samy správní orgány i správní soudy vycházely z toho, že jde o požadavek vztahující se k druhé fázi provozu skládky (fázi rekultivace), a nikoli k první fázi aktivního ukládání odpadu. Pokud integrované povolení pracuje s maximální kótou „*pro uzavření skládkování*“ a stavební povolení s kótou „*konečného stavu po sesednutí a konsolidaci*“, jde o dvě právně i technicky odlišné veličiny, které nelze libovolně zaměňovat, aniž by byl nepřipustně posouván jejich význam. Výklad, který dovětek „*po sesednutí a konsolidaci*“ pomíjí a používá tutéž kótu již na fázi aktivního ukládání odpadu, představuje extenzivní interpretaci v neprospěch stěžovatelky (body 31 a 32 nálezu).

[45] Tento závěr nemůže zpochybnit ani argumentace žalovaného a správních soudů, že míra sesednutí odpadu je časově i obsahově neurčitá a obtížně předvídatelná, a proto musí být uzavření sektoru navázáno na okamžik, kdy lze výškovou kótu skládky exaktně změřit. Byť tento argument není obecně nelogický, nemůže nahradit chybějící explicitní vymezení takové povinnosti v integrovaném povolení (či souvisejících podkladech) a odůvodnit přenesení neurčitosti budoucího sesedání k tíži adresáta veřejnoprávní povinnosti (bod 33 nálezu).

[46] Integrované povolení počítá s časovým odstupem mezi ukončením skládkování a zahájením rekultivace až v délce tří let. V řízení nebylo dostatečně vypořádáno, z jakého důvodu by provozovatel nemohl v rámci rekultivačních prací zajistit dosažení cílové kóty jinými technickými způsoby (např. zhutněním či tvarováním). Skutečnost, že skládka v určitém časovém bodě aktivního provozu přesahuje kótu stanovenou pro stav po rekultivaci, která může trvat i více let, bez dalšího neznamená porušení povinnosti uzavřít sektor po dovršení maximální kóty, není-li tato pro danou fázi výslovně stanovena (bod 34 nálezu).

[47] Rovněž Nejvyšší správní soud připustil, že „*lze předpokládat, že k nějakému sesednutí odpadu pod 334,5 m n. m. v průběhu let dojde*“, a městský soud uvedl, že v průběhu tří let proběhne rychlá fáze konsolidace, jejímž důsledkem bude snížení výšky odpadu pod nejvyšší mez, a že stěžovatelka bude moci – bude-li to nutné – přiměřeně navézt nový odpad za účelem dotvarování vrchlíku skládky. Oba soudy tedy vycházely z předpokladu, že kóta 334,5 m n. m. je vztažena k výslednému stavu skládky po sesednutí a konsolidaci, a nikoli k okamžiku ukončení aktivního ukládání odpadu. Současně z jejich úvah vyplývá, že v předchozí provozní fázi může skutečná výška tělesa skládky tuto hodnotu i překročit a že před konečným stavem po rekultivaci se může skládka a její výška měnit, a to samovolně i v důsledku cílených technických zásahů (bod 35 nálezu).

[48] Ústavní soud se neztotožnil s argumentací Nejvyššího správního soudu, podle níž se stěžovatelka v případě nejasnosti nemůže dovolávat aplikace pro ni „*nepřívětivější*“ kóty. Taková úvaha nepřipustně obrací vztah mezi státem a jednotlivcem. Odpovědnost za jasné vymezení veřejnoprávních povinností nesou orgány veřejné moci. Pokud stát – ať již v integrovaném povolení, ve stavebním povolení či v stavebních řádech – aproboval

vzájemně nekompatibilní nebo nejasné výškové limity, nemůže toto pochybení zhojit tím, že k tíži stěžovatelky autoritativně vybere jeden z údajů a označí jej za závazný i pro fázi, pro níž nebyl výslovně stanoven. Právě pro takové situace je určena zásada *in dubio pro mitius* (bod 36 nálezu).

[49] I když je stěžovatelka profesionálkou podnikající v oblasti skládkování odpadů a lze na ni klást vyšší nároky obezřetnosti stran požadavků na provoz její činnosti, ani toto zvýšené očekávání nemůže nahradit absenci jasného vymezení sankcionované povinnosti. Nejde o situaci, kdy by neurčitost byla nevyhnutelnou vlastností právního pojmu, kterou lze překonat výkladem, ale o stav, kdy je konkrétní technický údaj rozhodující pro závěr o vině, za který může být uložena několikamilionová pokuta. Ani požadavek na ochranu životního prostředí, jakkoli legitimní a významný, nemůže ospravedlnit nerespektování ústavních standardů určitosti a předvídatelnosti sankcionovaných povinností (bod 37 nálezu).

[50] Nedostatky vymezení sporné podmínky nelze nahrazovat extenzivním výkladem v řízení o přestupku v neprospěch obviněného, jak to učinily správní soudy. Pokud bylo záměrem správních orgánů, aby maximální kóta pro ukončení ukládání odpadu byla totožná s výsledným stavem skládky po rekultivaci, bylo nezbytné tuto skutečnost výslovně a jednoznačně vyjádřit. Ústavní soud uzavřel, že podmínka B.1 ve spojení se stavebním povolením nevymezila maximální kótu pro ukončení ukládání odpadu natolik určitě, aby její porušení mohlo být bez dalšího základem odpovědnosti za přestupek (body 38 a 39 nálezu).

[51] Tento právní názor Ústavního soudu se plně uplatní i v nynější věci stěžovatelky. Městský soud i žalovaný pochybili tím, že za maximální kótu pro ukončení ukládání odpadu (tj. pro první fázi provozu skládky), která měla být dovršena při kontrole dne 28. 6. 2021, považovali hodnotu 334,5 m n. m., ačkoli ta je stanovena pro stav „*po sesednutí a konsolidaci odpadu*“ (tj. pro druhou fázi provozu skládky). Jelikož právě od této hodnoty se odvíjí závěr o porušení povinností stěžovatelky stanovených integrovaným povolením, je zřejmé, že její uznání vinnou ze spáchání přestupku podle § 37 odst. 4 zákona o integrované bylo založeno na nesprávném právním posouzení, které má za následek nezákonnost napadeného rozsudku i rozhodnutí žalované.

[52] Za této situace se již Nejvyšší správní soud nezabýval převážnou částí ostatních námitek stěžovatelky (možnost vyjádřit se k údajům o průměrné a maximální rychlosti větru, použitelnosti zprávy z letecké práce, neprovedení návrhu na výslech svědka), neboť by to bylo nadbytečné. To platí i pro námitku nepřiměřenosti pokuty uložené stěžovatelce.

[53] Pouze k námitce porušení zásady *ne bis in idem* lze ve shodě s městským soudem uvést, že i když se obě řízení o přestupcích týkala porušení povinnosti uzavřít příslušný sektor skládky vyplývající z podmínky B.1, v každém z nich byl skutek vymezen odlišným časovým obdobím, v němž trval protiprávní stav. V dřívějším řízení byl vymezen dobou kontroly dne 9. 4. 2019, zatímco v nynějším řízení dobou kontroly dne 28. 6. 2021. U trvajícího přestupku (udržování stavu „neuzavření“ plochy) platí, že oznámením o zahájení řízení o přestupku se jeden trvající přestupek (obdobně pokračující či hromadný) odděluje od dalšího. Pokud pachatel v jednání pokračuje, resp. v případě

pokračování

trvajícího přestupku nadále udržuje protiprávní stav, jde již o nový skutek (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 6. 2011, č. j. 9 As 101/2010-101, či ze dne 18. 5. 2022, č. j. 6 As 4/2021-75, body 33 a 36, a v nich odkazovaná judikatura). Zásada *ne bis in idem* z těchto důvodů nemohla být rozhodnutím žalovaného ani napadeným rozsudkem porušena.

VI. Závěr a náklady řízení

[54] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Podle § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s., ve znění účinném do 31. 12. 2025, zároveň zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť již v řízení o žalobě byl důvod pro tento postup. Žalovaný bude v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s., ve znění účinném do 31. 12. 2025].

[55] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského (městského) soudu i rozhodnutí žalovaného, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského (městského) soudu.

[56] Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Toto ustanovení se na základě § 120 s. ř. s. uplatní také v řízení o kasační stížnosti.

[57] Procesně úspěšná stěžovatelka zaplatila v řízení o žalobě soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč [položka 18 odst. 2 písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů] a v řízení o kasační stížnosti soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč (položka 19 přílohy k zákonu o soudních poplatcích). Náhrada za zaplacené soudní poplatky tak činí celkem 8 000 Kč.

[58] V řízení o žalobě i v řízení o kasační stížnosti byla stěžovatelka zastoupena advokátem. Ten za ni v řízení o žalobě učinil čtyři úkony právní služby – převzetí věci a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], sepis a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], sepis a podání repliky k vyjádření žalovaného [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast na soudním jednání v délce trvání nepřekračující dvě hodiny [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. V řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon právní služby – sepis a podání kasační stížnosti (včetně jejích doplnění) [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu].

[59] Zástupce stěžovatelky tak učinil celkem pět úkonů právní služby. Za tři z nich, které byly učiněny za účinnosti advokátního tarifu, ve znění do 31. 12. 2024, náleží zástupci stěžovatelky za každý z nich odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024] a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024).

Podle čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb. totiž platí, že „[z]a právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky“.

[60] Za zbylé dva úkony právní služby učiněné za účinnosti advokátního tarifu po novele provedené vyhláškou č. 258/2024 Sb., která nabyla účinnosti dne 1. 1. 2025, tedy za účast na soudním jednání dne 27. 1. 2025 a sepis a podání kasační stížnosti, náleží zástupci stěžovatelky za každý z nich odměna ve výši 4 620 Kč (§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025) a náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025).

[61] V součtu $[3 \times (3\,100 \text{ Kč} + 300 \text{ Kč}) + 2 \times (4\,620 \text{ Kč} + 450 \text{ Kč})]$ tak činí odměna advokáta a náhrada hotových výdajů částku 20 340 Kč. Zástupce stěžovatelky doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (č. l. 14 spisu městského soudu), a proto je třeba zvýšit odměnu advokáta a náhradu hotových výdajů o tuto daň ve výši 21 %, tj. o částku 4 271,40 Kč.

[62] Lze shrnout, že stěžovatelka má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti, které zahrnují odměnu advokáta, náhradu hotových výdajů i soudní poplatky, a to v celkové výši 32 611,40 Kč. Žalovaný je povinen stěžovatelce nahradit náklady řízení v této výši ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce, advokáta Mgr. Martina Řandy, LL.M.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2026

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu